

РЕШЕНИЕ

№ 26103

гр. София, 27.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **1323** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, вр. чл. 203 от АПК.

Производството е образувано по искова молба на К. Д. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 29 999 евро, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателно изплащане на сумата, изразяващи се в неосигуряване получаването на нов личен ръчен часовник, за период от 23.06.20 г. до 17.05.21 г., когато е изтърпявал наказание лишаване от свобода в затвора-П..

Ищецът К. Д. И.: редовно уведомен, явява се заедно с адвокат С. И., с пълномощно на лист 24 по делото. Поддържа исковата молба. Излага подробни съображения по съществото на спора. Претендират се разноски.

Ответникът - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт М. В.. Оспорва исковата молба, поддържа отговора по нея. Представя писмени бележки. Претендира разноски по делото.

Софийска градска прокуратура: редовно уведомена, представлява се от прокурор Пламен Райнов. Намира иска за недоказан по основание и размер.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна: Установено е по делото, че лишеният от свобода К. Д. И., ЕГН [ЕГН], е търпял присъдата си в Затвора В.. Медицинският картон на хартиен носител се изпраща в деня на превода, поради което е наличен в Медицински център на Затвора В..

По делото е приложена справка от А. Б. – директор на Медицинския център при Затвора – П..

Видно от приложената медицински справка разглежданата в молбата хоспитализация има предистория. Случаят от самото начало е бил с планов характер. Това се отнася както за консултацията с хирург, така и за евентуална хоспитализация. Първото оплакване в тази насока е било от дата 30.09.2019 г., когато е приета работната диагноза фоликулит. Назначени са локални дезинфекционни средства. Следващият преглед е от дата 24.01.2020 г., ден след реализиран преглед от хирург. При спомената консултация от 23.01.2020 г. заключението е: Други локални инфекции на кожата и подкожната тъкан. Плануван за оперативно лечение. През м. март 2020 г. поради КОВИД плановите операции са забранени. На 17.06.2020 г. И. е хоспитализиран в Хирургично отделение на УМБАЛ „Пълмед“ ООД [населено място] с Диагноза: Флегмон на бедрото. Изписан е на дата 19.06.2020 г. Отново е проведена консултация с хирург (на дата 15.10.2020 г.) Отхвърлена инфекция на кожата, без назначена терапия.

По делото са приобщени още писмени доказателства:

Заповед № ЛС-04-642/28.11.2018 г. на Министъра на правосъдието, приложена по делото. С тази заповед е утвърден списък на разрешени лични вещи, предмети и хранителни продукти, които могат да получават, ползват и държат при себе си или на определените за целта места лишени от свобода и задържаните под стража по реда на [НПК](#), настанените в затворите, поправителните домове, затворническите общежития и арестите в затворите, по силата на делегацията по [чл. 122, ал. 1 от ЗИНЗС](#). В точка 6, буква в) от тази заповед е посочен: ръчен часовник – 1 брой.

Заповед № ЛС-04-746/08.12.2021 г. на Министъра на правосъдието, издадена на основание чл. 10, ал. 1, вр. с чл. 122, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, както и на основание чл. 82, ал. 7 от Правилника за прилагане на ЗИНЗС. Със Заповедта е утвърден списък на разрешените лични вещи, предмети и хранителни продукти, които могат да получават, ползват и държат при себе си лишени от свобода и задържаните под стража по реда на НПК. В точка 6 от тази заповед „Други лични вещи“, буква „в“ е посочено: ръчен часовник, неподдържащ безжична комуникация.

Молба (копие) от К. Д. И. до Началника на Затвора (№ М 1147 от 23.06.2020 г.) В нея е посочено, че е бил в болницата в П. между 17.06.2020 г. и 19.06.2020 г. Когато си тръгнал от болницата за затвора си забравил ръчен часовник, марка CASIO. Иска той да бъде отписан, за да може да получи нов ръчен часовник.

Доклад на ИСДВР К.. Докладът е изготвен върху посочената молба. От този доклад става ясно, че К. е посочила следното: всеки е длъжен да се грижи за опазването на вещите си. На 19.06.2020 г., когато беше върнат от болницата лишеният от свобода К. И. не съобщи за забравени негови вещи. Докладната е от дата 19.06.2020 г.

На дата 23.06.2020 г. е изготвена нова докладна от младши инспектор Д. К.. В нея е посочено, че на 22.06.2020 г. е проведен разговор с доктор К.. Доктор К. е началник Хирургично отделение в УМБАЛ „П.“. В това болнично заведение е била осъществено проверка. Медицинският персонал е заявил на инспектор Д. К., че не е намиран часовник в стаята, в която е бил И., след като е била почистена.

На дата 23.06.2020 г. е изготвена нова докладна от ИСДВР К.. В нея е посочено, че лишеният от свобода К. И. е информиран за констатираното обстоятелство.

В хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства.

Изслушани са свидетелските показания на лицето Н. Н. А., които съдът кредитира като обективно дадени и в съответствие със събрания по делото доказателствен материал. Заявява, че ищецът е негов познат от Затвора – С.. Там се запознали през 2014 г. После К. Д. И. е бил преведен в Затвора Б. дол. В средата на 2019 г. е бил преместен от Затвора Б. дол в Затвора П.. В П. били в един и същи коридор, в едно отделение. Комуникирали са в коридора, на каретата, на прозорците.

Имали са контакт почти всеки ден. Доколкото си спомня той е извеждан в Медицински център, в болнично заведение, където е престоял няколко дни. Свидетелят Н. Н. А. се спомня, че ищецът К. И. е имал ръчен часовник. Свидетелят посочва, че като е престоял няколко дни в Медицинския център, „е забравил или загубил часовника си“. Когато се върнал в затвора вече нямал часовник. Споделял е пред свидетеля, че от болничното заведение не са му върнали нищо. Казали му, че часовникът го няма в медицинския център. Началникът на затвора не му е разрешил да получи отвън от близки друг ръчен часовник и да го ползва.

Свидетелят Н. Н. А. прави уговорката, че не е психолог. Видял обаче, че ищецът преживява липсата на ръчен часовник. Чувствал се безсилен, че не може да се бори против този отказ. Поради липса на часовник ищецът не могъл да отчита времето. Ставал е през нощта, защото не може да отчете времето. Само часовникът ти помага да отчиташ времето. Ищецът И. бил нервен, поради липсата на ръчен часовник. Нямало кого да пита колко е часът, а като не знаел колко е часът изпитвал дискомфорт. Поради липсата на часовник не знае колко време остава, колко има още. Часовникът е необходим за тренировка, за каре и т. н.

Реално в затвора всичко е по график. Сутрин лишението от свобода стават в 06:00 ч. Закуската е в 06:30 ч., следва обяд, престой на открито. Има график за спорт и престой на открито. Ако лишен от свобода има среща с адвокат или друга подобна среща, часовникът е важен. Ищецът К. Д. И. изживявал всичко това тежко. Ищецът е бил на специален режим. В килия около 6 кв. м. Няма кого да пита колко е часът.

Ищецът се е притеснявал постоянно от липсата на ръчен часовник. Старшините извеждат лишението от свобода навсякъде. Всичко е по график. Има информационно табло.

Свидетелят Н. Н. А. разяснява каква е процедурата за разрешаване на ръчен часовник. Подава се молба до Началника на Затвора, като той трябва да разреши. Доколкото знае свидетелят сряда или четвъртък се получава техника отвън. Ищецът е загубил часовника си. Началникът на затвора иска да се върне обратно този часовник, за да може ищецът И. да получи нов. Няма как един загубен часовник да се върне. Според св. Н. Н. А. само в този затвор е така.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, Първо отделение, 45 - ти състав формира следните правни изводи:

Искът е допустим като подаден от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди, и е насочен срещу юридическото лице, в структурата на което са лицата, от чиито незаконосъобразни бездействия се твърди, че са причинени вредите (чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, чл. 128, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, чл. 204, ал. 4 АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 205, ал. 1 АПК във връзка с чл. 285, ал. 2 ЗИНЗС във връзка с чл. 12, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС).

Съгласно разпоредбата на чл. 205, ал. 1 от АПК „искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите“, като в § 1, т. 1 от ДР на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги“. Тъй като прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода, сред които и затворите, се осъществяват от ГДИН, а изпълнението на наказанията е насочено към постигането на неговите цели чрез зачитане на правата и достойнството им (чл. 2, т. 3 ЗИНЗС), то в конкретния случай ответник е ГДИН (чл. 12, чл. 41, ал. 1 ЗИНЗС) и именно срещу него е подаден искът, по който е образувано съдебното производство.

Съгласно т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС: „при незаконни

актове началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. Съгласно чл. 204, ал. 4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Спазено е изискването по чл. 110 от ЗЗД, приложим на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ, регламентиращ общата петгодишна давност за инициране на производство за присъждане на обезщетение. Последното е преюдициален въпрос, чийто отговор определя и една от предпоставките за основателност на предявения иск за вреди.

Трябва да бъде уточнено, че от ответника е обективизирано възражение за изтекла погасителна давност на иска – в писмен отговор от дата 24.02.2026 г. (л. 26 от делото), както и в писмените бележки по предмета на делото. В конкретния случай се твърди от ищеца, че незаконното бездействие не е преустановено, като се сочи период на осъществяването му от 23.06.20 г. до 17.05.21 г. Дори и да се приеме, че бездействието е преустановено именно на дата 17.05.2021 г., когато ищецът е бил приведен в Затвора – В., то предявяването на исковата молба е преди изтичане на петгодишния давностен срок. Исковата молба е предявена пред АССГ на дата 02.02.2026 г., т. е. преди да изтекат пет години, считано от преустановяването на твърдяното бездействие на дата 17.05.2021 г. По силата на разпоредбата на чл. 116 от ЗЗД давността се прекъсва ..б) с предявяване на иск. От прекъсването на давността започва да тече нова давност (аргумент от чл. 117, ал. 1 от ЗЗД). Тоест, не е настъпила погасителна давност по така предявения иск на К. И..

„Принципно, въпросът за изтекла погасителна давност е такъв по съществуването на делото и по основателността на иска. Той е неотносим към предпоставките за упражняване на правото на иск. Давността е институт на материалното право и не засяга субективното право, чиято защита се търси в процеса, а касае само правото на иск. Давността не се прилага служебно (аргумент от чл. 120 от ЗЗД), може да бъде прекъсвана или спирана и затова основателността на възражението на длъжника за давност подлежи на установяване в процеса, както и останалите правнорелевантни факти и обстоятелства. При изтичане на погасителната давност се погасява само правото на иск /на принудително изпълнение/, не и самото субективно право, чиято защита се търси, поради което носителят му остава активно легитимиран да предяви иска за вземане, погасено по давност. При направено възражение за изтекла погасителна давност, съдът следва да се произнесе със съдебния си акт по съществуването на делото, след установяване на фактите във връзка с възражението, изслушване на възражението на другата страна за неизтекъл давностен срок, за неговото спиране или прекъсване и т. н.“ /ТР № 1 от 04.02.2013 г. по тълк. дело № 2/2012 г., ОСНК на ВКС/. Съобразявайки горното, съдът намира, че в случая искът не е погасен по давност. Разгледан по същество, искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Предявен е иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, вр. чл. 203 АПК.

Производството е образувано по искова молба на К. Д. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 29 999 евро, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателно изплащане на сумата, изразяващи се в неосигуряване получаването на нов личен ръчен часовник, за период от 23.06.20 г. до 17.05.21 г., когато е изтърпявал наказание лишаване от свобода в затвора-П..

С оглед исковата молба съдът приема, че е сезиран с иск с правно основание чл. 284-285 от

ЗИНЗС, обезщетение за причинени неимуществени вреди, претърпени в периода от 23.06.20 г. до 17.05.21 г., свързани с лишаване от възможността за получаването на нов личен ръчен часовник, в резултат на което ищецът не бил в състояние да получи разрешена вещ, която лишените от свобода могат да притежават в мястото за лишаване от свобода. Предвид това, според твърденията на К. И., той е претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силни и интензивни по своя характер, с трайно отражение във времето, негативни емоции, състояние и чувства на напрегнатост, тревожност, нервност и страх, притеснение, безпокойство и тревога, усещане за безсилие, несигурност и постоянно главоболие, безсъние и депресивни състояния, психоемоционален стрес, постоянно засилващо се чувство на несправедливост, безнадежност и загуба на вяра в правосъдието, обезсърчаване, огорчение, безпомощност, непрекъснат страх за правата му на български гражданин.

Съгласно чл. 3 от ЗИНЗС „осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. За нарушение се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност“.

Съгласно чл. 284, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС „държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. В случаите по чл. 3, ал. 2 съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора“.

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 1 от АПК, към която препраща чл. 285, ал. 1, изр. първо ЗИНЗС, физическите лица могат да предявят иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 3 от ЗОДОВ.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове“. Увреждането на физическите лица, в случая претърпяването на имуществени и неимуществени вреди, представлява сложен юридически факт, чиито предпоставки трябва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка с настъпилата вреда. За целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди трябва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното

действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред.

Съобразявайки изложеното по-горе и разпоредбите на чл. 284, ал. 1 и ал. 2 ЗИНЗС, се формира извод, че трябва да са кумулативно налични предпоставките:

- нарушение на забраната по чл. 3 ЗИНЗС – бездействие на специализирани органи по изпълнение на наказанията, което следва да е незаконосъобразно;
- настъпили неимуществени вреди в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението по чл. 3 ЗИНЗС;
- пряка и непосредствена причинна връзка между установеното нарушение по чл. 3 ЗИНЗС и настъпилия вредоносен резултат, чието обезщетение се претендира.

За да бъде квалифицирано едно бездействие като незаконосъобразно такова, е необходимо да бъде установено неизпълнение на задължение за фактическо действие от страна на административен орган или на длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. Незаконосъобразното поведение следва да е проявено при или по повод административна дейност.

Нормата на чл. 3 от ЗИНЗС, въвежда законови гаранции за съществуването на нормална битова среда в местата за лишаване от свобода, като приема за нарушение на забраната осъдените и задържаните под стража да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение и поставянето им в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Конкретните действия, бездействия или обстоятелства следва да бъдат преценявани според отражението на последиците от тях върху лишения от свобода, при отчитане на основните му човешки права.

Тъй като констатираното бездействие, така както е описано от ищеца, не попада в някоя от изрично предвидените с чл. 3, ал. 1 и 2 от ЗИНЗС хипотези, трябва да се прецени дали то е уронило човешкото достойнство на ищеца или е породило чувство на страх, незащитеност или малоценност (т. е. трябва да се потърси отговор на въпроса, дали са налице „други подобни бездействия, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност“).

Тази преценка не може да се базира само на твърденията, изложени в исковата молба. Тя трябва да е обусловена от всички доказателства по делото.

В случая бездействието не е от такова естество и такъв интензитет, че да предизвика чувство на страх, незащитеност или малоценност или да е унизително за достойнството.

Действително, според св. Н. Н. А., ищецът К. И. се чувствал безсилен, бил нервен, поради липсата на ръчен часовник. Този психологически дискомфорт обаче не може да се приравни на уронване на достойнството на ищеца, респ. не може да се приеме, че бездействието е породило чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Със Заповед № ЛС-04-642/28.11.2018 г. на Министъра на правосъдието, приложена по делото, е утвърден списък на разрешени лични вещи, предмети и хранителни продукти, които могат да получават, ползват и държат при себе си или на определените за целта места лишени от свобода

и задържаните под стража по реда на [НПК](#), настанените в затворите, поправителните домове, затворническите общежития и арестите в затворите, по силата на делегацията по [чл. 122, ал. 1 от ЗИНЗС](#). В точка 6, буква в) от тази заповед е посочен: ръчен часовник – 1 брой.

Цитираната заповед е действала по време на периода, посочено от К. И. (от 23.06.20 г. до 17.05.21 г.). Тази заповед е била отменена със Заповед № ЛС-04-746/08.12.2021 г. Последната, приложена по делото, е издадена на основание чл. 10, ал. 1, вр. с чл. 122, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, както и на основание чл. 82, ал. 7 от Правилника за прилагане на ЗИНЗС. Със Заповедта е утвърден списък на разрешените лични вещи, предмети и хранителни продукти, които могат да получават, ползват и държат при себе си лишените от свобода и задържаните под стража по реда на НПК. В точка 6 от тази заповед „Други лични вещи“, буква „в“ е посочено: ръчен часовник, неподдържащ безжична комуникация.

Съгласно нормата на чл. 86, ал. 4 от ЗИНЗС лишените от свобода могат да получават храни и предмети, които имат право да ползват и държат при себе си. По аргумент от чл. 122 от ЗИНЗС, Министерът на правосъдието утвърждава списък на вещи и предмети, които осъдените и задържани по НПК лица, настанени в затвори, поправителни домове и затворнически общежития, могат да държат при себе си и да ползват. Аналогична е разпоредбата на чл. 82, ал. 7 от ППЗИНЗС, съгласно която разрешените лични вещи, които лишените от свобода лица могат да получават и държат при себе си и на определените за целта места, се определят със заповед на министъра на правосъдието.

По делото са налице писмени доказателства (доклад на ИСДВР К.). От този доклад става ясно, че К. е посочила следното: всеки е длъжен да се грижи за опазването на вещите си. На 19.06.2020 г., когато беше върнат от болницата лишеният от свобода К. И. не съобщи за забравени негови вещи. Докладната е от дата 19.06.2020 г.

На дата 23.06.2020 г. е изготвена нова докладна от младши инспектор Д. К.. В нея е посочено, че на 22.06.2020 г. е проведен разговор с доктор К.. Доктор К. е началник Хирургично отделение в УМБАЛ „П.“. В това болнично заведение е била осъществена проверка за изложените от И. факти. Медицинският персонал е заявил на инспектор Д. К., че не е намиран часовник в стаята, в която е бил И., след като е била почистена.

На дата 23.06.2020 г. е изготвена нова докладна от ИСДВР К.. В нея е посочено, че лишеният от свобода К. И. е информиран за констатираното обстоятелство.

Посоченото означава, че администрацията на затвора е направила всичко възможно, за да установи какво се е случило с ръчен часовник CASIO, притежаван от ищеца. Законната разпоредба не задължава административния орган при обвързана компетентност винаги и безусловно да разреши ползването на ръчен часовник. Последният има право да извърши преценка по целесъобразност, доколкото е било необходимо извършването на проверка, къде се намира часовникът на К. И. и бил ли е забравен в медицински център. Трябва да се посочи, че часовникът е възможно да е бил загубен или забравен. Между двете понятия има разлика, която рефлектира върху правния режим на вещта. Така, ако тя е забравена някъде (например на пейка, в болнично заведение, на гарата), то собственикът ѝ не прекъсва владението си върху нея. Във всеки един момент той може да го възстанови. В този смисъл една забравена вещь може да бъде обект на кражба. От друга страна, ако вещьта е загубена, то собственикът ѝ прекъсва владението си върху нея, защото не знае къде я е загубил. Тя не може да бъде обект на кражба, а попада под друг правен режим.

От тази гледна точка не се доказва по настоящото дело нарушението по чл. 3 от ЗИНЗС. Затворническата администрация е направила всичко възможно, за да установи какво се е случило с часовника на ищеца. Не се установява тази администрация да е бездействала

незаконосъобразно. Освен това, както вече се посочи, бездействието не е от такова естество и такъв интензитет, че да предизвика чувство на страх, незащитеност или малоценност или да е унижително за достойнството.

Съгласно мотивите на ТР № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.“

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.“. С оглед горното и разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се установи наличие на причинно-следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразното бездействие.

Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая обаче причинно-следствена връзка между твърдяното бездействие и сочените като причинени вреди не се доказва. Този извод се следва именно от липсата на нарушение. Дори и да се приеме, че лицето е страдало от липсата на ръчен часовник, в каквата насока са показанията на св. Н. Н. А., то тези страдания не са от естество да ангажират отговорността на ГДИН.

След като няма нарушение, няма как на лицето да са му причинени неимуществени вреди от такова, като неимуществените вреди са последица именно от специфичното положение на лицето като лишен от свобода и мястото, където се е намирало то. Действително, според показанията на разпитания по делото свидетел, ищецът се чувствал безсилен и безпомощен, но това по никакъв начин не може да се обвърже с твърдяното в исковата молба бездействие на затворническата администрация.

Липсата на елементи за ангажиране отговорността на държавата по реда на чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е предпоставка искът на К. Д. И., да бъде отхвърлен като основателен.

При това следва да бъде отхвърлено като неоснователно акцесорното искане за присъждане на законната лихва върху сумата, представляваща обезщетение, от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

Разноски:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС и чл. 24, изр. второ НЗПП в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66. 47 евро /след превалутиране/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 45 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искова молба с вх. № 3655 от 02.02.2026 г., подадена от К. Д. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 29 999 евро, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателно изплащане на сумата, изразяващи се в неосигуряване получаването на нов личен ръчен часовник, за период от

23.06.20 г. до 17.05.21 г., когато е изтърпявал наказание лишаване от свобода в затвора-П..

ОСЪЖДА К. Д. И., ЕГН [ЕГН], с настоящ адрес – [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 32, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, със седалище в [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 66. 47 евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред тричленен състав на Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.